

[Simonsen.]

resultater af debatter ude omkring i landet — dog ikke regeringen anledning til at overveje de tanker, man står med her? Vi har jo da ind imellem i sommerens løb set flere socialdemokratiske politikere, som ligesom har søgt at åbne op for, at der måske var noget, der skulle ændres fundamentalt ved.

Den 20. september i år sagde forsvarsministeren til Sjællands Tidende — det var, mens ministeren endnu var formand for den socialdemokratiske gruppe:

„Hvis vi får ØD-valg inden et år, vil socialdemokratiet miste 10-20 mandater“.

Det kalder jeg dog erkendelse.

Det er nogenlunde samme form for erkendelse, vi møder i Fyns Amts Avis den 1. oktober i år, hvor den nye justitsminister ifølge uddrag af en artikel ønsker at være mere åben i debatten og i konsekvens heraf slutter:

„Vi kommer ind i en positiv dialog med befolkningen i stedet for som nu, hvor vi nærmest skal tæve den til at forstå, at ØD er i deres interesse.“

Jeg understreger kun for en ordens skyld, at begge de herrer stadig væk er ministre i dag.

Mange andre udtryk for fremtrædende socialdemokraters skepsis kunne opregnes, men jeg finder det egentlig allerede tilstrækkelig fastslået, at mindretalsregeringen, selv om dens parlamentariske grundlag til syvende og sidst alligevel skulle gå til bidet, ikke har dækning i egne rækker for denne, lad mig sige bombastiske fastholden ved et forslag, som befolkningen i sandhedens navn, som det tidligere blev sagt, skal tæves til at forstå.

Ser man derefter på fagbevægelsens topledere, møder man også her, ikke mindst i sommerens løb, udtryk for en form for betænkelighed. Eksempelvis siger HKs formand til Berlingske Tidende den 9. oktober i år:

„Den almindelige uvilje mod magtkoncentration bør tages til efterretning. Desuden bør økonomisk demokrati vente, indtil det er modent i befolkningen, og det kan tage år.“

Det var dog nok værd for regeringen at notere sig en så markant udtalelse fra en så markant person. Det, vi andre kan nøjes med at gøre, er at konstatere, at der dog

stadig væk er realister tilbage såvel i socialdemokratiet som i LO.

Vi kan vel nok konstatere, at siden regeringen i marts måned udskød sit lovforslag, har debatten om økonomisk demokrati været uhyre ringe i befolkningen. Det har været vanskeligt overhovedet at få mennesker til at engagere sig i debatten. Uden for kredsen af tvangsindlagte, det være sig deltagere i LOs tillidsmandskursus eller tilskuere i en biograf, der bliver vidne til reklamefilm, er det egentlig vanskeligt at aftvinge større interesse for regeringens ØD-forslag.

Der er — synes jeg, vi har lov til at konstatere her endnu en gang — i virkeligheden tale om skrivebordsfilosofier, som man må bruge enorme kræfter på at overbevise blot en mindre del af befolkningen om. Jeg tror egentlig, at størstedelen af befolkningen i denne tid føler, at dette folketing har væsentlig vigtigere og alvorligere ting at tage sig til end at beskæftige sig med så teoretiske principper som dem, regeringen her lægger frem, og som ingen i virkeligheden kan finde nogen fornuftige ting i.

Vi fremførte under debatten i februar måned en lang række kritikpunkter over for regeringens forslag. Jeg skal ikke gentage disse, men da der trods alt er tale om et så afgørende forslag for vort samfund, som tilfældet er, vil jeg alligevel ikke undlade i en debat som denne at prøve at resumere nogle af hovedindvendingerne over for lovforslaget.

Regeringen har f. eks. ikke kunnet tilbagevise, at lønmodtagerne selv kommer til at betale til dette forslag på den ene eller den anden måde. Den ene mulighed er, som det har været fremhævet under debatten, at bidragene bliver et tillæg til lønnen, der således i stor udstrækning vil påvirke prisniveauet. Det andet yderpunkt er, at der bliver tale om mindre lønstigninger. Det mest sandsynlige er vel nok, at der bliver tale om en kombination af de to muligheder, men hvordan vi end vender og drejer det, bliver regnestykkets facit nogenlunde det samme. Der er nemlig intet i det system, regeringen foreslår, som animerer lønmodtagerne til øget interesse for deres virksomhed og dermed et større produktionsresultat. Værditilvæksten i virksomhederne kommer alene fonden til gode. Lønmodtagernes forrentning er den samme, om overskuddet er stort